

1914 č. 21 ř. z. Takovou pomocnou silou st-l nesporně nebyl a tedy se k němu ustanovení to nevztahuje. Ostatně se stížnost tohoto ustanovení nedovolává a zřejmě je ani na mysl nemá, jak patrně již z výše přídavku jí požadovaného. Bod V. jedná o mimořádném přídavku místo diet v odstavci třetím, přiznává je zaměstnancům z území mimoslovenského v odst. 1 a 2 zmíněným. Odstavec první mluví výslovně o zaměstnancích na Slovensko z území mimoslovenského dříve zatím přídělených, kteří byli před 1. srpnem 1920 ustanoveni na systemisovaná místa.

Z tohoto znění je nepochybně patrné, že mínění jsou jen zaměstnanci, kteří byli již na území mimoslovenském ve státní službě ustanoveni, a byli pak teprve na Slovensko zatím příděleni a později (před 1. srpnem 1920) na Slovensku trvale ustanoveni. Jen tyto zaměstnance na mysl má také druhý odstavec bodu V., neboť tento odstavec neobsahuje samostatného ustanovení, nýbrž vyslovuje v pokračování odstavce prvního toliko, že diety v odstavci prvním zaměstnancům tam uvedeným přiznané do 31. července 1920 jim přísluší, nemohli-li se pro nedostatek bytů přestěhovati, ve smyslu bodu II D do skutečného přestěhování.

Vztahuje-li se však odstavec první a druhý bodu V. jen k zaměstnancům, kteří byli již na území mimoslovenském ve státní službě ustanoveni a byli pak teprve na Slovensko zatím příděleni a později (před 1. srpnem 1920) na Slovensku trvale ustanoveni, pak přísluší i mimořádný příravek podle odstavce třetího jen těmto zaměstnancům z území mimoslovenského v odstavci prvním a druhém zmíněným.

Bod VI. uvedeného usnesení ministerské rady vyslovuje v prvním odstavci zásadu, že zaměstnanci po 31. červenci 1920 na Slovensko trvale ustanoveni mají nárok na normální požitky s drahotním příravkem o 100% vyšším. Z této zásady stanoví odstavec druhý výminku, že přiznává určitým z těchto zaměstnanců nad ony požitky mimořádný příravek ve výměře a s omezením jako v bodu V. odst. 3 uvedeno. Jako tyto zaměstnance, kterým přísluší výjimečně nárok na mimořádný příravek, označuje však druhý odstavec výslovně zaměstnance z území mimoslovenského, tedy rovněž jen zaměstnance, kteří před svým ustanovením na Slov. byli již ustanoveni na území mimoslovenském.

Je-li tomu tak, není názor, ze kterého vychází nař. rozhodnutí, v rozporu se zákonem a pak ovšem st-li mimořádný příravek nepřislušel ani podle bodu V. ani podle bodu VI., poněvadž o tom není sporu, že před svým ustanovením na Slov. nebyl na území mimoslovenském ustanoven.

Č. 5073.

Bytová péče. — Vojenské věci. O poměru předpisů o ubytování vojska a předpisů a zajištění bytů pro státní zaměstnance.

(Nález ze dne 31. října 1925 č. 17.445.)

Věc: Irma B. v šáhách proti župnímu úřadu ve Zvoleni o zábor bytu pro vojenského gájistu.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Městská rada v Lučenci zrekvirovala a přidělila vojenskému gážistovi Mikuláši M. k jeho žádosti na základě zák. č. 118/1924 a nař. č. 119/1924 byt po Idě K. v domě st-lky, poněvadž byt ten jest prázdný. Okresní úřad zamítl st-lčino odvolání proti tomuto z a b e z p e č e n í bytu podle cit. zák. č. 118/24, poněvadž prý st-lka neměla povolení podle Šu 9 zák. č. 225/22 byt ten pronajmouti; žal. úřad potvrdil nař. rozhodnutím zabírací usnesení městské rady, jímž prý onen byt byl pro zmíněného vojenského gážistu na základě zák. č. 118/24 zabezpečen, dovolav se pouze důvodu druhé instance a sdíleje tedy patrně skutkové i právní stanovisko, z něhož úřad nižší instance vycházel.

Jak se podává z článku I. zákona z 13. května 1924 č. 118 Sb. a vl. nař. z 30. května 1924 č. 119 Sb., jest jeho účelem opatření vojenským gážistům nutné a vhodné byty v mezích zákonných předpisů o ubytování vojska a vyslovují normy ty za tím cílem povinnost obce přiděliti osobám těm byt za určitých předpokladů a podmínek, k nimž náleží zejména též, že o přiděl ten zakročí příslušný místní vojenský úřad a že přiděliti jest byty uvedené ve výkazu o obsazovacím prostoru. Naproti tomu jest s hlediska těchto předpisů, totiž zákona č. 118 a vl. nař. č. 119/24 naprosto lhostejno, zda jde o byt pronajatý nebo prázdný a nejsou předpisy ty v nižádné spojitosti s opatřeními sledovanými zákonem č. 225/22 resp. 87/23.

Dle svrchu vylíčeného nezakročil o přiděl dotčeného bytu místní vojenský úřad, nýbrž vojenský gážista sám; z celého řízení není patrné, že by šlo o byt uvedený ve výkazu o obsazovacím prostoru, naproti tomu však ze spisů a výroků orgánů v této záležitosti zakročivších se podává, že pohnutkou a důvodem k záboru onoho bytu bylo právě jen, že jde o byt po názoru úřadů prázdný nebo s hlediska zákona č. 225/22 neprávem pronajatý.

Žal. úřad v souhlase s nižšími instancemi, smísiv tedy neprávem právní normy, jež spolu v nižádné spojitosti a závislosti se nenalézají, vyslovil opatření sledované zákonem č. 118/24, vycházeje při tom ze skutkového i právního základu otázky té naprosto cizího, založeného v zákoně č. 225/22, naproti čemuž ke skutkovému a právnímu základu, jenž by odpovídal rozhodné jediné formě, totiž zákonu č. 118/24, vůbec zřetele nevzal a jím se nezabýval.

Následkem tohoto vnitřního, logického rozporu postrádá nař. rozhodnutí opory v zákoně, pročez bylo zrušiti je podle § 7 zák. o ss.

Č. 5074.

Vojenské věci. — Samospráva obecní: * Na kompetenci stanovené v odstavci 2. a 7. § 25 zák. o ubytování vojska ve znění zák. z 13. května 1924 č. 118 Sb. nemění nic okolnost, že městu s vlastním statutem odňata byla agenda politického úřadu prvé stolice.

(Nález ze dne 31. října 1925 č. 20.226).

V ě c: Městská obec O. proti zemské správě politické v Opavě o ubytování vojenského gážisty.